

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2017. gada 23. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (EK) Nr. 207/2009 – Eiropas Savienības preču zīme – 16. pants – Preču zīme kā īpašumtiesību objekts – Eiropas Savienības preču zīmes pielīdzināšana valsts preču zīmei – 18. pants – Tādas preču zīmes nodošana, kas reģistrēta uz preču zīmes īpašnieka aģenta vai pārstāvja vārda – Valsts tiesību norma, kurā ir dota iespēja celt prasību par tādas valsts preču zīmes īpašumtiesību atjaunošanu, kas reģistrēta, aizskarot īpašnieka tiesības vai pārkāpjot likumiskās vai līgumiskās saistības – Saderīgums ar Regulu Nr. 207/2009

Lieta C-381/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 28. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 11. jūlijā, tiesvedībā

Salvador Benjumea Bravo de Laguna

pret

Esteban Torras Ferrazzuolo.

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs E. Levits, tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents) un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerālvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Torras Ferrazzuolo* vārdā – *S. Díaz Pardeiro*, *procuradora*, un *J. A. López Martínez*, *abogado*,
- Spānijas valdības vārdā – *M. A. Sampol Pucurull*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *É. Gippini Fournier* un *J. Samnadda*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) 16. un 18. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts ir iesniegts tiesvedībā starp *Salvador Benjumea Bravo de Laguna* un *Esteban Torras Ferrazzuolo* par Eiropas Savienības grafiskas preču zīmes īpašumtiesībām, kas reģistrētas uz pirmā minētā vārda.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Regulas Nr. 207/2009 preambulas 15. apsvēruma ir formulēts šādi:

“Lai stiprinātu [Eiropas Savienības] preču zīmju aizsardzību, dalībvalstīm, ņemot vērā to sistēmu, būtu jānosaka iespējami ierobežots skaits valsts pirmās un otrās instances tiesu, kam būtu piekritība [Eiropas Savienības] preču zīmju pārkāpumu un derīguma jautājumos.”
- 4 Atbilstoši šīs regulas 16. pantam “[Eiropas Savienības] preču zīmes pielīdzināšana valsts preču zīmei”

“1. Ja vien 17. līdz 24. pantā nav noteikts citādi, ar [Eiropas Savienības] preču zīmi kā īpašumtiesību objektu rikoja visā tās kopumā un visā [Savienības] teritorijā kā ar valsts preču zīmi, kas reģistrēta dalībvalstī, kurā saskaņā ar [Eiropas Savienības] Preču zīmju reģistru;

  - a) īpašniekam attiecīgajā brīdī ir administrācijas mītnes vieta vai pastāvīga dzīvesvieta;
  - b) ja nepiemēro a) apakšpunktu – īpašniekam attiecīgajā brīdī ir uzņēmums.

2. Šā panta 1. punktā minētos gadījumos attiecīgā dalībvalsts ir tā dalībvalsts, kurā ir [Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO)] administrācijas mītnes vieta.

3. Ja [Eiropas Savienības] Preču zīmju reģistrā kā kopīpašnieki ir minētas divas vai vairāk personas, 1. punktu piemēro attiecībā uz pirmo minēto kopīpašnieku; ja tā nenotiek, to piemēro attiecībā uz nākamajiem kopīpašniekiem tādā kārtībā, kādā tie minēti. Ja 1. punktu neattiecina uz nevienu kopīpašnieku, piemēro 2. punktu.”
- 5 Minētās regulas 18. pantā “Tādas preču zīmes nodošana, kas reģistrēta uz starpnieka vārda” ir noteikts:

“Ja [Eiropas Savienības] preču zīme ir reģistrēta uz tās personas starpnieka vai pārstāvja vārda, kas ir šīs preču zīmes īpašnieks, bez īpašnieka atļaujas, pēdējam ir tiesības pieprasīt minētās reģistrācijas nodošanu savā labā, ja vien starpnieks vai pārstāvis neattaisno savu rīcību.”
- 6 Šīs pašas regulas 95. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nosaka savā teritorijā cik iespējams ierobežotu skaitu valsts pirmās un otrās instances tiesu un tribunālu, turpmāk “[Eiropas Savienības] preču zīmju tiesas”, kas veic funkcijas, kas tām piešķirtas ar šo regulu.”

7 Atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 105. panta 3. punktam:

“Attiecībā uz otrās instances [Eiropas Savienības] preču zīmju tiesu spriedumiem piemēro valstu likumus par tālāku apelāciju.”

Spānijas tiesības

8 2001. gada 7. decembra *Ley 17/2001 de Marcas* (Likums 17/2001 par preču zīmēm, 2001. gada 8. decembra *BOE* Nr. 294; turpmāk tekstā – “Likums 17/2001 par preču zīmēm”) 2. panta 2. punktā ir noteikts:

“Ja preču zīmes reģistrācija tikusi pieprasīta, aizskarot trešās personas tiesības vai pārkāpjot likumiskās vai līgumiskās saistības, persona, kurai ir nodarīts kaitējums, var tiesā izvirzīt pretenzijas uz preču zīmes īpašumtiesībām pirms reģistrācijas veikšanas, piecu gadu laikā no reģistrācijas publikācijas vai no brīža, kad ir sāktas reģistrētās preču zīmes izmantošana atbilstīgi 39. panta noteikumiem, ceļot prasību par īpašumtiesību atjaunošanu. Saņēmusi prasības pieteikumu par īpašumtiesību atjaunošanu, tiesa to paziņo Spānijas Patentu un preču zīmju birojam ieraksta izdarīšanai Preču zīmju reģistrā un attiecīgā gadījumā izdod rīkojumu par preču zīmes reģistrācijas procedūras apturēšanu.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

9 2011. gada 24. janvārī *S. Benjumea Bravo de Laguna* iesniedza *EUIPO* Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu.

10 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme bija šāds grafisks apzīmējums:

11 2011. gada 29. augustā *EUIPO* minēto apzīmējumu reģistrēja uz *S. Benjumea Bravo de Laguna* vārda kā Eiropas Savienības grafisku preču zīmi ar Nr. 9679093.

12 Uzskatot, ka šis preču zīmes tiesiskais īpašnieks ir viņš, *E. Torras Ferrazzuolo*, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 18. pantu, kā arī Likuma 17/2001 par preču zīmēm 2. panta 2. punktu *Juzgado de lo Mercantil de Alicante* (Alikantes Komerclietu tiesa, Spānija), cēla it īpaši prasību par minētās preču zīmes īpašumtiesību atjaunošanu.

13 Minētā tiesa šo prasību noraidīja, jo, pirmkārt, Eiropas Savienības preču zīmēm esot piemērojams vienīgi Regulas Nr. 207/2009 18. pantā paredzētais tiesiskais regulējums, izslēdzot vispārējo Likuma 17/2001 par preču zīmēm 2. panta 2. punktā minēto tiesisko regulējumu, un, otrkārt, neesot izpildīti Regulas Nr. 207/2009 18. pantā paredzētie nosacījumi.

14 Izskatot apelācijas sūdzību, *Audiencia Provincial de Alicante* (Alikantes provinces tiesa, Spānija) nosprieda, ka tiktāl, ciktāl Regulas Nr. 207/2009 18. pantā paredzētie noteikumi attiecībā uz īpašumtiesību atjaunošanu attiecoties vienīgi uz negodīga aģenta vai pārstāvja gadījumiem, izskatāmajā lietā attiecībā uz prasību par īpašumtiesību uz preču zīmi atjaunošanu esot jāpiemēro Likuma 17/2001 par preču zīmēm 2. pantā paredzētie noteikumi.

- 15 Balstoties uz Regulas Nr. 207/2009 16. pantu, minētā tiesa tik tiešām uzskatīja, ka papildus vienotajiem noteikumiem, kuri ir paredzēti minētajā regulā, Eiropas Savienības preču zīme kā īpašumtiesību objekts tiek aplūkota visā tās kopumā un visā Savienības teritorijā kā valsts preču zīme, kas reģistrēta dalībvalstī, kurā īpašniekam ir mītnes vieta vai pastāvīga dzīvesvieta, vai, ja tādu nav, – uzņēmums.
- 16 Turklāt uzskatot, ka izskatāmajā lietā prasības par īpašumtiesību atjaunošanu apmierināšanai nepieciešamie nosacījumi esot izpildīti, *Audiencia Provincial de Alicante* (Alikantes provinces tiesa) atzina, ka pamatlietā aplūkotās preču zīmes īpašnieks ir *E. Torras Ferrazzuolo*.
- 17 Iesniedzējtiesā *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) *S. Benjumea Bravo de Laguna* norādīja, ka Savienības tiesību sistēmā iespēja personai atjaunot īpašumtiesības uz preču zīmi esot paredzēta vienīgi tad, ja reģistrācija ir veikta uz šīs personas aģenta vārda bez minētās personas atļaujas. Ja tas tā nav, prasības par Eiropas Savienības preču zīmes īpašumtiesību atjaunošanu celšana neesot iespējama.
- 18 *E. Torras Ferrazzuolo*, gluži pretēji, apgalvoja, ka Regulā Nr. 207/2009 esot atļauta papildu valsts tiesību piemērošana, kā rezultātā šīs regulas 18. pants varot tikt interpretēts tādējādi, ka tas nav pret to, ka saskaņā ar dalībvalsts tiesiskā regulējuma normām var tikt celta prasība par īpašumtiesību atjaunošanu citos gadījumos nekā tie, kas paredzēti minētajā pantā.
- 19 Uzskatot, ka tajā izskatāmais strīds rada jautājumus par Eiropas Savienības tiesību interpretāciju, *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai ar Savienības tiesībām, konkrēti, [..] Regulu [Nr. 207/2009], ir saderīga prasība par īpašumtiesību atjaunošanu uz [Eiropas Savienības] preču zīmi, kas pamatota ar iemesliem, kuri nav norādīti [..] [Regulas Nr. 207/2009] 18. pantā, bet atbilst Likuma 17/2001 par preču zīmēm [..] 2. panta 2. punktā paredzētajiem?”

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

- 20 *E. Torras Ferrazzuolo* visupirms apgalvo, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu esot nepieņemams, jo *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) neesot kompetences to iesniegt.
- 21 Šajā ziņā tas, balstoties uz Regulas Nr. 207/2009 95. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru dalībvalstis “nosaka savā teritorijā cik iespējams ierobežotu skaitu valsts pirmās un otrās instances tiesu un tribunālu, turpmāk “[Eiropas Savienības] preču zīmju tiesas”, kas veic funkcijas, kas tām piešķirtas ar šo regulu”, norāda, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) neesot kompetences interpretēt minēto regulu.
- 22 Turklāt tas apgalvo, ka tiktāl, ciktāl lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav iesniegts nedz pirmajā, nedz otrajā instancē, runa esot par jaunu jautājumu, kurš nevarot tikt izskatīts kasācijas sūdzības ietvaros.
- 23 Šādu argumentāciju tomēr nevar atbalstīt.
- 24 Pirmkārt, no Regulas Nr. 207/2009 preambulas 15. apsvēruma izriet, ka šīs regulas 95. panta 1. punkta mērķis ir stiprināt Eiropas Savienības preču zīmju aizsardzību, dalībvalstīm uzliekot pienākumu noteikt pirmās un otrās instances tiesas, kam būtu piekritība Eiropas Savienības preču zīmju pārkāpumu un spēkā esamības jautājumos.

- 25 Regulas Nr. 207/2009 95. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 207/2009 105. panta 3. punktu, atbilstoši kuram “attiecībā uz otrās instances [Eiropas Savienības] preču zīmju tiesu spriedumiem piemēro valstu likumus par tālāku apelāciju”, tomēr nevar tikt interpretēts tādējādi, ka dalībvalstu kasācijas instances tiesām tajās izskatāmo strīdu gadījumos būtu liegtas tiesības interpretēt šo regulu.
- 26 Otrkārt, ir jāuzsver, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas kompetencē nav pārbaudīt, vai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemts atbilstoši valsts tiesu iekārtas organizatoriskajiem un procesuālajiem noteikumiem (spriedums, 2016. gada 7. jūlijs, *Genentech*, C-567/14, EU:C:2016:526, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Sākumā ir jāatgādina, ka LESD 267. pantā noteiktā procedūra ir instruments sadarbībai starp Tiesu un dalībvalstu tiesām, ar kuru Tiesa dalībvalstu tiesām sniedz norādes jautājumā par Savienības tiesību interpretāciju, kuras tām vajadzīgas, lai izspriestu tajās izskatāmās lietas (spriedums, 2016. gada 5. jūlijs, *Ognyanov*, C-614/14, EU:C:2016:514, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 28 Atbilstoši arī pastāvīgajai judikatūrai ar LESD 267. pantu tiesām ir piešķirtas visplašākās iespējas vērsties Tiesā, ja tās uzskata, ka lietā, kuru tās izskata, rodas jautājumi par Savienības tiesību normu, kas nepieciešamas to izskatīšanā esošā strīda atrisināšanai, interpretāciju vai spēkā esamības vērtējumu. Turklāt valsts tiesām ir brīva izvēle izmantot šo iespēju jebkurā tiesvedības brīdī, kuru tās uzskata par atbilstošu (spriedums, 2016. gada 5. jūlijs, *Ognyanov*, C-614/14, EU:C:2016:514, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Visbeidzot ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 267. panta trešo daļu valsts tiesai, par kuras nolēmumu nepastāv nekādas pārsūdzēšanas iespējas, pamatojoties uz iekšējām tiesībām, principā ir pienākums vērsties Tiesā, ja tai ir jāizskata jautājums par Savienības tiesību interpretāciju (skat. it īpaši spriedumu, 2015. gada 9. septembris, *Ferreira da Silva e Brito* u.c., C-160/14, EU:C:2015:565, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 No tā izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par lietas būtību

- 31 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regula Nr. 207/2009 ir interpretējama tādējādi, ka ar to saistībā ar Eiropas Savienības preču zīmi nav pieļauta tādas valsts tiesību normas piemērošana, saskaņā ar kuru persona, kurai nodarīts kaitējums ar preču zīmes reģistrāciju, kas pieteikta, aizskarot šīs tiesības vai pārkāpjot likumiskās vai līgumiskās saistības, var prasīt atjaunot īpašumtiesības uz minēto preču zīmi.
- 32 Vispirms ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 207/2009 16. panta 1. punktā ir paredzēts, ka, “ja vien 17. līdz 24. pantā nav noteikts citādi, ar [Eiropas Savienības] preču zīmi kā īpašumtiesību objektu rīkojas visā tās kopumā un visā [Savienības] teritorijā kā ar valsts preču zīmi, kas reģistrēta dalībvalstī, kurā saskaņā ar [Eiropas Savienības] Preču zīmju reģistru [...] īpašniekam attiecīgajā brīdī ir administrācijas mītnes vieta vai pastāvīga dzīvesvieta, [vai, ja tādu nav] –uzņēmums [...]”.
- 33 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šīs regulas 18. pantā [Eiropas Savienības] preču zīmes īpašniekam ir piešķirtas tiesības pieprasīt šīs preču zīmes reģistrācijas nodošanu savā labā, ja tā ir tikusi reģistrēta uz tās aģenta vai pārstāvja vārda un bez tās atļaujas.
- 34 No tā izriet, ka prasība par tādas Eiropas Savienības preču zīmes īpašumtiesību atjaunošanu, kas reģistrēta uz šīs preču zīmes īpašnieka aģenta vai pārstāvja vārda bez īpašnieka atļaujas, ir reglamentēta vienīgi Regulā Nr. 207/2009.

- 35 Turpretī šīs regulas 18. pantā nav reglamentēta prasība par Eiropas Savienības preču zīmes īpašumtiesību atjaunošanu citos gadījumos kā vien tie, kuros preču zīme ir reģistrēta uz šīs preču zīmes īpašnieka aģenta vai pārstāvja vārda bez īpašnieka atļaujas.
- 36 Tātad saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 16. pantu Eiropas Savienības preču zīme kā īpašumtiesību objekts, nepastāvot šīs regulas 18. pantā paredzētajam gadījumam, ir uzskatāma par valsts preču zīmi, kas ir reģistrēta noteiktā dalībvalstī saskaņā ar minētajā 16. pantā norādītajiem kritērijiem.
- 37 Tādējādi tiktāl, ciktāl runa ir par situācijām, kuras neietilpst Regulas Nr. 207/2009 18. panta piemērošanas jomā, prasībām par Eiropas Savienības preču zīmes īpašumtiesību atjaunošanu ir piemērojams šis dalībvalsts tiesiskais regulējums.
- 38 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 207/2009 16. un 18. pants ir interpretējami tādējādi, ka tie nav pret to, ka saistībā ar Eiropas Savienības preču zīmēm tiek piemērota tāda valsts tiesību norma kā pamatlietā aplūkotā, saskaņā ar kuru persona, kurai ir nodarīts kaitējums ar preču zīmes reģistrāciju, kas pieteikta, aizskarot viņas tiesības vai pārkāpjot likumiskās vai līgumiskās saistības, var prasīt atjaunot īpašumtiesības uz minēto preču zīmi tiktāl, ciktāl attiecīgā situācija nav tāda, kas ir aptverta ar šīs regulas 18. pantu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 39 Attiecībā uz pamatlietu pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospriež:

Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 16. un 18. pants ir interpretējami tādējādi, ka tie nav pret to, ka saistībā ar Eiropas Savienības preču zīmēm tiek piemērota tāda valsts tiesību norma kā pamatlietā aplūkotā, saskaņā ar kuru persona, kurai ir nodarīts kaitējums ar preču zīmes reģistrāciju, kas pieteikta, aizskarot viņas tiesības vai pārkāpjot likumiskās vai līgumiskās saistības, var prasīt atjaunot īpašumtiesības uz minēto preču zīmi tiktāl, ciktāl attiecīgā situācija nav tāda, kas ir aptverta ar šīs regulas 18. pantu.

[Paraksti]